

Kocaman Gözlüm

– kendinol · 20 Temmuz 2017

Güneş gölgelerimi büyütür vedaya hazırlanırken
yoksa geceye acıların devşirir
İnsan denilen duygu türünün ham maddesinden ?
söyle Penguen...

Siyahı giyinmiş sokaklar gözlerime
gölgelerce insan silüetleri
gün gündüz olsada
ondört tabaka yer ve gök arasında
mim harfi kalıbındayım renk cümbüşünün tam ortasında
görmek algısı haram göz kapaklarıma
kirpiklerimi tek tek sayan kocaman gözlüm
göz bebeklerime kendi çehresini emzirip
gittikten sonra

Vuslat sökülmiş nefesimden
yağmurlar bulutlardan fezanın fızahını kilitliyor dilime
avuçlarım da doğuştan kabuk bağlamış veda kesikleri
dişlerim yumruğumla sıkı sıkıya
hemhal ahıma
kelam sur'a üflenen sır dudaklarıma
burnuma ağıdını tütsüleyen kocaman gözlüm
sarkık üst dudağıma yakarışını düğümleyip
gittikten sonra

Tınısı çalınmış çağlayanların
ve dahi ağaçların yapraklarına öpücük konduran rüzgarlarda suskun
yarını tevekkül niyetlenmiş derviş heybesince
boş
uğultudan ibaret duyduklarım
ruhumda semud kavmi semalarında uçmuş kuşların
kan revan çığlıkları
fısıltılar dağların yükünü kaldıramadığı üşüten
bayıltan ilk ilahi nida kulaklarıma
sesinin buğusunu damarlarıma zerk eden kocaman gözlüm

yüređime sabiliđine eza defnedilmiř mezar toprađından serpip
gittikten sonra

Muharrem Küçük